

förhållande till styffader eller styfmoder. Jfr. *Styffader*, Anm.

STYFYSYSKON, n. 5. Se *Halfsyskon*.

STYFSYSTER, f. 2. pl. — *systrar*. Se *Halfsyster*.

STYFVA, v. a. 1. Göra styf. *S. hattar, linne. S. med stärkelse, med styft foder.* — *S-s*, v. d. ell. *S. sig*, v. r. (fam.) Visa sig stolt, brösta sig.

STYFVARE, m. 5. En, som styfvar.

STYFVER, styv'r, m. 2. o. 5. pl. *styfrar*, (i räkning) *styfver*. 1) Litet mynt = 2 öre. *Två, tre, sex s.* — 2) Penning, mynt. *Min sista s. Han har icke en s., är aldeles utan penningar. Mina styfrar voro alla. Vara rädd om ell. se på s-n, ell. akta sina styfrar*, hushålla med sina penningar. *Utan en s-s utgift*, utan ringaste penningutgift. *På s-n*, på det nogaste.

STYGG, a. 2. 1) Ful, vanskaplig, afskyvärd. — 2) Elak.

STYGGGA, f. 1. (fam.) 1) Ful, vedervärdig qvinna. — 2) Stygg, elak qvinna. Skämtvis säges ofta: *Den s-n! den lilla s-n!*

STYGGAS, v. d. 2. *S. vid*, afsky.

STYGGELIG, a. 2. (gam.) Se *Vederstygglig*.

STYGGELSE, f. 5. Något som man afskyr; afskyvärd sak eller person. *Det är mig en s. Han var en s. för alla. Förödelsens s., se Förödelse.*

STYGGER, stygg'r, m. sing. (i best. form *Styggen*, styggänn; fam.) Stygg karl ell. gosse.

STYGGHET, f. 5. Egenskapen att vara stygg.

STYGGT, adv. På ett styggt sätt, med stygghet.

STYGISK, stygisk, a. 2. (af *Styx*, en af underverldens floder) Som tillhör eller har afseende på underverlden.

STYGN, se *Styng*.

STYL, STYLISERA, m. fl., se *Stil, Stilisera*, &c.

STYLTA, se *Stulta*.

STYLTA, sty'lta, f. 1. (t. *Stelze*) *S-tor* kallas tvenne stänger med högre eller lägre upp fastspikade klampar, på hvilka man uppstiger och sedan, med öfra stängandarna hållna bakom armarna, går upphöjd öfver marken. *Gå på s-tor.* — *Ss. Styltgångare, -erska.*

STYLTDANS, m. 2. Dans, utförd på styltor.

STYLTDANSARE, m. 5. — *ERSKA*, f. 1. En, som dansar på styltor.

STYMMELSE, f. 5. (pop. o. fam.) 1) Liknelse (till), vän. — 2) Håg, drift, bøjelse.

STYMPA, v. a. 1. (af *Stump*) 1) Afskilja en lem ifrån en levande kropp eller en staty. *S. någon. S. ett djur. S. en bildstod. S. af, se Afstympa.* — 2) (fig.) Se *Afstympa*, 5. *S. ett tal.* — *Stympande*, n. 4. o. *Stympning*, f. 2.

STYMPARE, m. 5. (fam.) Se *Kläpare, Stackare*.

STYMPERI, n. 5. (fam.) Se *Fuskeri, Klåperi*.

STYNG, se *Styng*.

STYR, s. oböjl. Brukas i vissa talesätt, t. ex.: *Hålla i s., hålla s. på*, tillhålla att iakttaga ordning, skick, tukt. *Hålla sig i s.*, iakttaga ordning, skick, tukt. *Sätta öfver s.*, bortslösa, förstöra.

STYRA, v. a. 2. 1) Medelst styre eller roder gifva riktning åt ett fartygs rörelse genom vatten. *S. ett skepp, en båt. S. kurs ell. kosan. S. åt norr, i söder. S. åt land. S. förbi udden. S. upp*, se *Lova*. — 2) (fig.) a) Regera.

S. land och folk. — b) Leda ens vilja, handlingsätt. *Han styr sin husbonde.* — c) Leda, ordna. *Hon styr allt i huset. S. till det bästa. S. af, om, se Afstyra, Ombestyra.* — d) Hålla i styr, tygla, beherrska. *S. sina begär. S. sin tunga, sitt sinne.* — e) (gram.) Se *Regera*, 5. — *S. sig*, v. r. Styra sitt sinne, beherrska sig. — *Styrande*, n. 4.

STYRAX, se *Storax*.

STYRBORD, styrbörd, n. indef. Högra sidan af ett fartyg, då man vänder ansigtet åt förstäfven. — *Ss. S-röst, -svant*, m. fl.

Anm. *Rudbeck* härleder ordet ifrån *Styr*, krig, strid, emedan ännu alltid skedde på styrbordssida.

STYRBORDSVAKT, f. 5. (sjöt.) Ena hälften af det vakthafvande manskapet på örlogs- eller handelsfartyg.

STYRE, n. 4. Se *Roder. Sitta vid s-t*, styra (både egentl. o. fig.).

STYRELSE, f. 5. 1) Regering; förvaltning, ledning af angelägenheter, ordnande. *Ett lands s. Förä. taga s-n. Håfa s-n i ett bolag.* — 2) (gram.) Se *Regim*, 5. — *Ss. S-tid*.

STYRELSEFORM, m. 5. Se *Regeringsform*.

STYRELSESÄTT, n. 5. Se *Regeringssätt*.

STYRELSEVERK, n. 5. Se *Embetsverk*.

STYRESMAN, m. 5. pl. — *män*. Den som har styrelsen i ett land, i en direktion, vid ett större företag, o. s. v. — *Syn*. Ledare, Förstyre.

STYRFLÖG, sty'rflo'j, m. 2. Flög på skansen af ett fartyg, till rättelse för styrmannen.

STYRKA, f. sing. (af *Stark*) 1) a) Grad af kraft. *Hans s. är ej stor. Stor, mycken, anseelig s.* — b) Det mesta af ens kraft. *Hans s. ligger i armarna.* — 2) Antal, mängd. *Fändens s.* — 3) (i allm.) Hög grad, häftighet, intensitet. *Köldens s. En färgs s.*, dess glans; äfv. dess varaktighet. — 4) (fig.) Det, hvori någon företrädesvis utmärker sig. *Hans s. är historien. Känna ens s. och svaghet.* — 5) Ställe, del af ett föremål, der det isynn. är starkt. *S-n på en klinga.* — 6) (fig.) Vigt, betydenhet; bestyrkande. *S-n af ett skäl. Till s. därför får jag anföra, all...*

STYRKA, v. a. 2. 1) Gifva styrka, ny styrka. *Delta s-ker magen, helsan. Vin s-ker hjertat. S. en bjeke.* — 2) (fig.) Gifva fasthet, befästa, stadga, bekräfta. *Delta s-kte honom i sitt beslut. S. en i det goda, i tron, i dygdens utöfning. S. någon i en mening. S. sitt vittnesmål med ed. S. sin sats med goda skäl. Delta s-ker, hvad jag sagt. Förtroende s-ker vänskapen. S. sin tro. S. ifrån, till, se Afstyrika, Tillstyrika.* — *Syn*. Se *Bekräfta*. — *S-nde*, part. akt. Brukas nästan adjektivt i uttrycket *S. medel*, läkemedel, som stärker krafterna. — *Styrkande*, n. 4. o. *Styrkning*, f. 2.

STYRKEDRYCK, m. 5. Styrkande dryck.

STYRLASTIG, a. 2. (sjöt.) Säges om ett fartyg, som går djupare akter än för.

STYRLASTIGHET, f. 5. Ett fartygs större djupgående akter än för.

STYRLINA, f. 1. (skepp.) *S-nor* kallas smäckra linor, fästade vid en på ett båtror tvärs sittande rorpinne, medelst hvilka båten styres bekvämligare än med vanlig rorpinne.

STYRLINIE, sty'rli'nje, f. 5. Riktningslinien för ett fartygs styrande.

STYRMAN, m. 5. pl. — *män*. 1) a) (på örlogsfartyg) Person, som inspekterar styrningen,